

LA INFLACIÓ PROVOCA NOVAMENT DURS ENFRONTAMENTS ENTRE ELS SINDICATS I EL GOVERN

L'amenança de Solchaga

La política econòmica del govern mai havia sigut explícitament tant de dretes. El superministre Solchaga, poc després de conèixer l'augment de la inflació prevista per l'administració, ha acusat els sindicats d'haver-la provocat i ha defensat la moderació salarial com a única forma de rebaixar-la.

J. Hernández

L'acceleració de la inflació el mes d'agost, que col·loca la mitjana ponderada per a tot l'any molt per sobre de les previsions del govern; la firma d'un acord per als funcionaris i els pensionistes deixant fora les centrals sindicals de classe, CCOO i UGT, i la pròxima discussió dels pressupostos generals de l'estat per al 1989, ha fet que la relació entre el govern i els sindicats majoritaris siga molt tensa. El projecte de Felipe González de posar en joc el seu prestigi personal per aconseguir un acord de concertació ha quedat avortat abans d'iniciar-se.

Però, ha estat Solchaga qui va començar la guerra. Tan aviat com es van conèixer els indicadors econòmics que assenyalaven la correcció a l'alça de les previsions governamentals, el ministre d'Hisenda donava un toc als sindicats, indicant-los que calia defensar la moderació salarial i responsabilitzant-los de l'augment de la inflació. La dura resposta sindical no es va fer esperar i quan se celebrava la primera reunió per a negociar la concertació, tot esta-

va predisposat perquè un acord fóra possible.

Però aquestes reunions arriben tard. Després de dos anys sense concertació, després d'obrir-se una enorme bretxa entre el govern i els sindicats en general, per una banda, i entre el sindicat UGT i el govern socialista per una altra, intentar forçar un acord global quan a penes queden dotze mesos per a trobar-nos, novament, davant una campanya electoral, no deixa de ser ridícul.

Tot i això, cap de les dues parts (potser UGT i de manera tímida) vol arribar al fons de la polèmica. Perquè el que sembla una discussió sobre diferents concepcions econòmiques és, fonamentalment, una discussió sobre el model de relacions sindicals que ha d'existir en una societat democràtica i sobre el poder que els sindicats hi han de tenir. Malgrat el que diu la Constitució, cap govern no ha creat el marc jurídic i administratiu necessari perquè els organitzadors sindicals passen a ocupar les parcel·les de gestió i responsabilització socio-econòmica que són normals en molts països europeus.

Aquesta és una de les grans quere- lles que divideixen el moviment socia-

lista. Els diferents gabinets de Felipe González no han creat el marc necessari perquè CCOO i UGT participen en el control dels fons de pensions, en els pressupostos i gestió de la Seguretat Social, en la contractació de desocupats o en el funcionament d'altres àrees de la societat on la participació de la classe obrera organitzada hauria afegit nivells de democratització i evitat tensions especials que han nascut de polítiques econòmiques en què no han participat els sindicats.

Aquesta falta de definició d'un model de relacions sindicals consensuat ha obligat les centrals sindicals a mantenir el seu caràcter de col·lectius reivindicatius més que de sindicats de gestió, de la qual cosa es queixen, amargament, alguns dirigents del PSOE. Aquest és el gran tema que ningú vol tractar i mentre no es debata a fons, les converses sobre temes concrets semblen estar destinades, a mig termini, al fracàs més absolut.

Aquest és el gran tema que pesarà sobre totes les converses entre qualsevol govern socialista i els sindicats i que l'equip de Felipe González ha de resoldre si vol continuar governant amb pau social. □